

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-5/23-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr. sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te višeg sudskog savjetnika – specijalista Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja HP – Hrvatska Pošta d.d. Z., OIB: ..., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresiranih osoba Odvjetničkog društva P. & P. j.t.d., Z., OIB: ... i H. c. d.o.o. Z., OIB: ..., na sjednici vijeća održanoj 13. travnja 2023.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/22-01/959, urbroj: 401-01/10-22-2 od 14. prosinca 2022.

Obrazloženje

1. Rješenjem tuženika, točkom 1. izreke poništeno je rješenje trgovačkog društva HP – Hrvatska pošta d.d., broj: HP-08/1-018923/22 od 1. kolovoza 2022., ovdje tužitelja. Točkom 2. izreke djelomično se odobrava Odvjetničkom društvu P. & P. j.t.d. pravo na pristup preslikama sljedećih dokumenata: - Punomoći od 29. rujna od 2020.- Punomoći od 10. svibnja 2022. – Punomoći od 4. siječnja 2016., na način da se na istima prekrije podatak o broju osobne iskaznice, osobnom identifikacijskom broju, te vlastoručnom potpisu fizičkih osoba (opunomoćitelja i opunomoćenika), te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija. Točkom 3. izreke nalaže se tužitelju da postupi sukladno točki 2. izreke ovog rješenja u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti ovog rješenja.

2. Rješenjem tužitelja, broj: HP-08/1-018923/33 od 1. kolovoza 2022. odbijen je zahtjev za pristup informacijama Odvjetničkog društva P. & P. j.t.d. od 19. srpnja 2020., te sadržajno istovjetni zahtjev od 21. srpnja 2022., kojim se traži informacija:“ Ime i prezime osoba koje su opunomoćene za preuzimanje pošiljki iz poštanskog pretinca tvrtke H. c. d.o.o. (pretinac ..., pošta ...) u razdoblju od 1. travnja 2022. do dana zahtjeva, a ako je netko u navedenom razdoblju bio opunomoćen pa mu je punomoć u međuvremenu istekla da se navede ime i prezime te osobe, kao i podatak od kada do kada je važila njezina punomoć, i preslike punomoći svakog

pojedinih opunomoćenika u razdoblju od 1. travnja 2022. neovisno o tome je li punomoć istekla ili još uvijek važi“.

3. Protiv rješenja tuženika, tužitelj je podnio tužbu u bitnome navodeći da je u presudi ovoga Suda, poslovni broj: UsII-41/22-6 od 1. travnja 2022. pravilno zauzeto stajalište da Direktiva (EU) 2019/2014. Europskog parlamenta i Vijeća od 20. lipnja 2019. o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora (preinaka)-dalje: Direktiva (EU) 2019/2014 nije pravilno implementirana u Zakon o pravu na pristup informacijama, u dijelu u kojem je određeno tko se smatra tijelima javne vlasti. Navodi da i nadalje ostaje kod svog stajališta, temeljeći ga na argumentima, da ugovori na temelju kojih je tužitelj zaprimio punomoći, predstavljaju poslovnu tajnu, te su zaštićeni kao poslovna tajna, a isti su u cijelosti komercijalne naravi. Stoga smatra da ne postoji nikakav razuman interes javnosti da dozna sadržaj predmetnih punomoći koje je tužitelju, ugovorna strana H. c. d.o.o. povjerila za potrebe izvršavanja ugovora. Ističe da je tuženik pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje jer je potpuno zanemario klauzulu o povjerljivosti iz ugovora, koja predstavlja razumnu mjeru zaštite poslovne tajne.

4. Navodi da tuženik u cijelosti pogrešno tumači propise na temelju kojih opravdava stajalište da su tužitelj i H. c. d.o.o. tijela javne vlasti. Nadalje navodi da Direktiva (EU) 2019/2014 daje definicije tijela javne vlasti i javnih poduzeća, a kako te definicije nisu navedene u Zakonu o pravu na pristup informacijama, proizlazi da navedeni Zakon nije pravilno implementirao Direktivu. Smatra da je ratio definicija iz navedene Direktive primjenjiv jednako na pitanja prava na pristup informacijama, kao i na pitanja ponovne uporabe informacija. Stoga zaključuje kako su Zakonom o pravu na pristup informacijama, protivno Ustavu, kao tijela javne vlasti navedena trgovačka društva u vlasništvu Republike Hrvatske koja ne obavljaju javne usluge niti javne ovlasti. Pojašnjava da nije tijelo javne vlasti niti to može biti jer je u smislu navedene Direktive javno poduzeće i navedenim Zakonom može biti vezan samo u dijelu dokumentacije gdje nastupa kao sektorski naručitelj.

5. Smatra da je tuženik bio dužan utvrditi, jesu li ugovori temeljem kojih je tužitelj u posjedu traženih podataka (punomoći) poslovna tajna odnosno jesu li ispunjene pretpostavke iz članka 3. stavka 1. točke 5. Zakona o zaštiti neobjavljenih informacija s tržišnom vrijednosti, da bi se taj podatak smatrao poslovnom tajnom. Navodi da svaki od ugovora u izvršenju kojeg su H. c. d.o.o. dostavile predmetne punomoći sadrži klauzulu o povjerljivosti podataka i tajnosti osobnih podataka. Ujedno navodi da je tuženik propustio utvrditi i uzeti u obzir notorne činjenice, da je tužitelj trgovačko društvo koje je osnovano na temelju Zakona o trgovačkim društvima, da se financira iz vlastitih prihoda koja stječe pružanjem usluga, a ne iz državnog proračuna, kao i da ne obavlja javnu službu (već usluge od interesa za Republiku Hrvatsku), a što nije isto. Osim toga, tužitelj pruža usluge koje su izravno izložene tržišnom natjecanju i nije obveznik Zakona o proračunu. Također navodi da podatci koji su predmet ovog postupka predstavljaju poslovnu tajnu ex lege i to sukladno članku 3. stavku 1. točki 5. Zakona o zaštiti neobjavljenih informacija s tržišnom vrijednosti u vezi članka 3. stavka 3. Pravilnika o poslovnoj tajni tužitelja, a Zakon o tajnosti podataka ne primjenjuje se na tužitelja, niti je tužitelj obveznik tog Zakona.

6. U odnosu na tražene podatke (punomoći) ističe kako je za iste saznao isključivo kroz izvršenje ugovora koji su zaključeni s H. c. d.o.o., a koji ugovori su potpuno komercijalne naravi. Radi se o ugovorima predmet kojih su univerzalne, ostale i poštanske usluge (paketi, hpekspres pošiljke). Smatra da zainteresirana

osoba nema nikakav interes da dozna podatke o fizičkim osobama koje su opunomoćene za podizanje pošiljaka, niti za te podatke postoji širi javni interes. Ističe da nezakonito korištenje ili otkrivanje takvih podataka može naštetiti interesima tužitelja i H. c. d.o.o. jer se time izlažu povredi ugovora, te povredi Opće uredbe o zaštiti podataka, a time i prekršajnim kaznama, kao i potencijalnim tužbama osoba čiji su podatci otkriveni. Mišljenja je, da se svaki komercijalni ugovor treba smatrati poslovnom tajnom sam po sebi jer sadrži podatke o dogovorenim uvjetima suradnje između trgovaca pa je sukladno tome ispunjen uvjet definicije poslovne tajne iz članka 3. stavka 1. točke 5.b naprijed navedenog Zakona, te zainteresirana osoba nema nikakvog interesa za uvid u takve podatke.

7. Navodi da su člankom 5. stavkom 2. Zakona o pravu na pristup informacijama, kao tijela javne vlasti koja su obveznici primjene, između ostalih, navedena i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska ima većinsko vlasništvo, a sam Zakon ne propisuje nikakav poseban režim za trgovačka društva u njenom vlasništvu u odnosu na tijela državne uprave i druga tijela javne vlasti. Zakonsko rješenje iz članka 5. stavka 2. navedenog Zakona, prema mišljenju tužitelja, protivno je Ustavu jer se u duhu Ustava tijelima javne vlasti mogu smatrati samo tijela državne vlasti, te pravne osobe koje imaju javne ovlasti, a tužitelj nije pravna osoba koja ima javne ovlasti, niti je tuženik ikada ukazao na kakvu javnu ovlast koju bi tužitelj obavljao. Uz navedeno pojašnjava da ne donosi akte kojima odlučuje o pravima i obvezama građana u upravnom postupku, te njegove odluke nisu podložne kontroli Upravnih sudova. Sukladno Zakonu o poštanskim uslugama, koji predstavlja lex specialis, univerzalna poštanska usluga propisana je kao usluga od posebnog interesa za Republiku Hrvatsku, a ne kao javna usluga ili javna služba/javna ovlast. Tužitelj također navodi da Direktiva (EU) 2019/1024 daje definicije javnog poduzeća, tijela javnog sektora i javnopravnog tijela, te ni jedna od tih definicija nije pravilno implementirana u Zakona o pravu na pristup informacijama, već za sve navedene subjekte navodi pojam „tijela javne vlasti“, a da je navedena Direktiva pravilno implementirana tužitelj ne bi bio tijelo javne vlasti već javno poduzeće. Iz tih razloga smatra kako ne mora otkrivati sve podatke, već eventualno one koje su unutar opsega pružanja usluga od općeg interesa (univerzalna poštanska usluga), i koje se ne odnosi na djelatnosti izravno izložene tržišnom natjecanju, i to u kontekstu ponovne uporabe informacija. Zaključno navodi kako njegovo stajalište da ne predstavlja tijelo javne vlasti u kontekstu Zakona o pravu na pristup informacijama potvrđuju i komparativni primjeri Njemačke i Francuske. Predlaže da se poništi rješenje tuženika.

8. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da ostaje kod razloga iz osporenog rješenja. Ističe da je odredbom članka 5. stavka 1. točke 1. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine" broj: 25/13. i 85/15), koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja zahtjeva, propisano da su tijela javne vlasti, u smislu tog Zakona, među ostalim, pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti, kao i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i jedinice lokalne područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo. Napominje kako je odredba članka 5. stavka 1. točke 2. navedenog Zakona kojom je definiran pojam tijela javne vlasti ostala nepromijenjena stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine" broj: 69/22.) kojim je preuzeta Direktiva (EU) 2019/1024. Ističe da je člankom 14. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o pravu na pristup informacijama izmijenjen članak

29. Zakona o pravu na pristup informacijama, tako što je novom odredbom propisano koji subjekti nisu dužni postupati po zahtjevima za ponovnu uporabu informacija, a u koji krug subjekata ulazi i tužitelj. Stoga smatra da nije jasno u čemu bi se sastojala neustavnost navedene zakonske obveze.

9. Pojašnjava da se u ovom konkretnom slučaju ne radi o ostvarivanju prava na ponovnu uporabu informacija od strane zainteresirane osobe Odvjetničkog društva P. & P. j.t.d., već o ostvarivanju prava na pristup informacijama, gdje ni jedan od obveznika iz članka 5. stavka 1. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama nije izuzet od postupanja po pojedinačnim zahtjevima za pristup informacijama. Drugim riječima, traženje podataka o punomoćima osoba koje su ovlaštenje preuzimati pošiljke ne predstavlja zahtjev za ponovnu uporabu informacija. Dodatno ukazuje da bi se o zahtjevu za ponovnom uporabom informacija radilo u slučaju kada bi korisnik od tužitelja, zatražio neku bazu podataka koja sadrži podatke o svim poštanskim uredima u Republici Hrvatskoj, u nekom od strojno čitljivih formata (npr. CSV, XLS, XML, JSON, HTML i sl. format) kako bi koristeći navedene podatke primjerice spajajući s geoprostornim podacima izradio aplikaciju koja prikazuje lokacije poštanskih ureda i usluge koje pružaju, a koja aplikacija bi se mogla koristiti u komercijalne ili nekomercijalne svrhe. Ističe da ponovnu uporabu informacija treba razlikovati od načela slobodnog raspolaganja informacijama iz članka 9. Zakona o pravu na pristup informacijama, prema kojem korisnik koji raspolaže informacijom sukladno ovom Zakonu, ima pravo tu informaciju javno iznositi. Stoga, uzimajući u obzir navedeno, smatra da se u konkretnom slučaju nesumnjivo radi o ostvarivanju prava na pristup informacijama, a ne o ostvarivanju prava na ponovnu uporabu informacija.

10. U odnosu na navode tužitelja da ne predstavlja tijelo javne vlasti, ističe da je tužitelj pravna osoba u 100% vlasništvu Republike Hrvatske, a osnovana djelatnost koju obavlja tužitelj odnosi se na pružanje poštanske usluge, kao univerzalne usluge koja se obavlja kao javna usluga sukladno zakonodavstvu Europske unije i Republike Hrvatske. Tužitelj je jedini davatelj univerzalne poštanske usluge u skladu s odredbama Zakona o poštanskim uslugama, dok je sukladno članku 3. tog Zakona obavljanje univerzalne usluge od interesa za Republiku Hrvatsku. Pozivanje tužitelja na odredbu članka 1. stavka 2. Direktive (EU) 2019/2161 vezano za iznimke od zahtjeva za uporabu i ponovnu uporabu dokumenata u posjedu tijela javne vlasti i javnih osoba s javnom ovlaštenom, i pozivanje na presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-41/22 od 1. travnja 2022., kao i na navod tužitelja da tuženik u osporenom rješenju isto nije uzeo u razmatranje, ističe da je Visoki upravni sud u presudama poslovni broj: UsII-168/22 od 28. rujna 2020. i UsII-169/22 od 1. rujna 2020. odstupio od stajališta izraženog u presudi poslovni broj: UsII-41/22 od 1. travnja 2020. gdje je jasno izrazio stajalište da se Direktiva (EU) 2019/1024 primjenjuje samo na ponovnu uporabu informacija. Prema mišljenju tuženika nejasno je kako navedena Direktiva, koja se odnosi isključivo na obvezu tijela javne vlasti u području ponovne uporabe informacija može dokinuti obveze tužitelja u području prava na pristup informacijama, a niti ona dokida status tužitelja kao tijela javne vlasti. Ističe kako su odredbe članka 5. stavka 1. točke 5. i 6. Zakona o pravu na pristup informacijama, kojim su definirani pojmovi (pravo na pristup informacijama i ponovna uporaba) ostale nepromijenjene stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine" broj 69/22.) kojim je preuzeta navedena Direktiva. Pojašnjava da

koncept ponovne uporabe informacija polazi od stajališta da su informacije javnog sektora u zajedničkom vlasništvu svih građana, s obzirom da ih prikupljaju i obrađuju tijela javne vlasti u svojoj nadležnosti i iz javnih sredstava, te da inovativno korištenje tih podataka, ukoliko nisu ograničeni pravima intelektualnog vlasništva, zaštite osobnih podataka, sigurnosti ili poslovne tajne, treba biti omogućeno čitavom društvu, a u svrhu stvaranja dodatne vrijednosti koju oni koji koriste informaciju mogu ostvariti na tržištu, na primjer kroz razvoj aplikacija, obrade podataka ili u javnom interesu, na primjer kroz istraživanje, objavljivanje informacija, povećanje odgovornosti institucija i sl. To znači da korisnici temeljem informacija tijela javne vlasti koje su povoljne za ponovnu uporabu mogu izraditi određeni proizvod, te proizvod staviti na tržište ili na temelju tih podataka stvoriti nove informacije u javnom sektoru. Navedena Direktiva predstavlja pravni okvir za ponovnu uporabu informacija javnog sektora, kako bi se promicala uporaba otvorenih podataka i potakla inovacija proizvoda i usluga. Napominje da je predmetna Direktiva preuzeta u hrvatsko zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", 69/22.) koji je stupio na snagu 25. lipnja 2022., pri tome ne dovodeći u pitanje zauzeto stajalište u presudi, poslovni broj: UsII-41/22 od 1. travnja 2020. da je ista stupila na snagu i obvezuje sve države članice Europske unije od 17. srpnja 2021. Činjenica da je Direktivom u članku 1. stavku 2. propisano na koje dokumente se odnosi, ne znači da se ne primjenjuju i propisi država članica o ostvarivanju prava na pristup informacijama, s obzirom da navedena Direktiva uopće ne regulira pravo na pristup informacijama, već otvorene podatke i ponovnu uporabu informacija, te se njome utvrđuje skup minimalnih pravila kojima se uređuje ponovna uporaba i praktični dogovori za olakšavanje ponovne uporabe, a kako bi se promicala uporaba otvorenih podataka i potakle inovacije proizvoda i usluga. Tuženik naglašava da citirana Direktiva ne utvrđuje "uporabu i ponovnu uporabu dokumenata", već se odnosi na otvorene podatke i ponovnu uporabu informacija javnog sektora. Stoga je nejasno na koji način tužitelj smatra da u konkretnom slučaju treba primijeniti odredbe Direktive, nakon što je od podnošenja zahtjeva za pristup informacijama predmetni zahtjev rješavao prema članku 15., a ne prema odredbi članka 30. Zakona o pravu na pristup informacijama koja se odnosi na odbijanje zahtjeva za ponovnu uporabu.

11. Tuženik dodatno naglašava da je pravo na pristup informacijama pravo građana koje je zajamčeno međunarodnim dokumentima, te Ustavom Republike Hrvatske i Zakonom o pravu na pristup informacijama, te je jedna od bitnih pretpostavki demokratizacije društva. Osim toga, predstavlja izuzetno važan alat za postizanje transparentnosti rada i odlučivanja tijela vlasti na svim razinama. Ponovna uporaba informacija nastala je kao rezultat potrebe za iskorištavanjem gospodarskih i drugih potencijalnih informacija koje tijela javne vlasti prikupljaju i obrađuju u okviru određenog djelokruga ili posla koji se uobičajeno smatra javnim poslom i za koje postoji posebni pravni okvir u Direktivi i Glavi VI. ZPPI-a.

12. Što se tiče pozivanja tužitelja na poslovnu tajnu, ističe kako se u osporenom rješenju detaljno očitovao zašto traženi podatci ne mogu predstavljati poslovnu tajnu. U odnosu na pozivanje tužitelja da nije uzeo u obzir ugovore temeljem kojih je tužitelj dobio tražene pomoći, ističe da tužitelj prvi put u tužbi spominje takve ugovore o kojima nije bilo riječi u prvostupanjskom rješenju, niti ih tužitelj dostavlja uz tužbu, a sve kada bi navedeni Ugovor sadržavao klauzulu povjerljivosti ukazuje na praksu ovoga Suda prema kojoj klauzula povjerljivosti nema značaj poslovne tajne, presuda

poslovni broj: UsII-232/20 od 17. rujna 2020. Također navodi da je neosnovan i navod tužitelja da ne postoji njegova obveza u smislu članka 6c) Opće uredbe o zaštiti podataka jer postoji obveza tužitelja da kao tijelo javne vlasti rješava zahtjeve za pristup informacijama, te je u osporenom rješenju detaljno naveo zašto smatra da za tražene informacije ne prevladava potreba zaštite prava na ograničenje u odnosu na javni interes. Također smatra da nije relevantan navod tužitelja da nije jasno zašto korisnik nije tražio navedene podatke od H. c. d.o.o. jer podatak o imenu i prezimenu osobe koja je na temelju punomoći preuzimala pošiljke za H. c. d.o.o. ne može predstavljati poslovnu tajnu, niti zaštićeni podataka jer se radi o osobi koja je u određenom pravnom odnosu s H. c. d.o.o. te obavlja poslove koji su vezani za tužitelja (preuzimanje pošiljke iz pretinca). Iz navedenih razloga predlaže da se potvrdi osporeno rješenje tuženika.

13. Zainteresirane osobe, iako uredno pozvane, nisu dostavile odgovor na tužbu.

14. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21. – dalje: ZUS) odgovor tuženika dostavljen je protivnim strankama u postupku.

15. Kako tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a stranke nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave, ovaj sud je bez održavanja rasprave, na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, ocijenio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

16. Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je tužitelj odbio zahtjev za pristup informacijama Odvjetničkom društvu P. i p. j.t.d., ovdje zainteresiranoj osobi, kojim zahtjevom je zatražen podatke o imenu i prezimenu osoba koje su opunomoćene za preuzimanje pošiljki H. c. d.o.o. iz poštanskog pretinca, te preslike punomoći, na temelju članka 15. stavka 2. točke 2. i 4. ZPPI-a, jer tužitelj smatra da se radi o informacijama koje su poslovna tajna i koje su zaštićene propisima kojima se uređuje zaštita osobnih podataka.

17. Odredbom članka 15. stavka 2. točke 2. ("Narodne novine" 25/13., 85/15., 69/22 – dalje: ZPPI-a), propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna, sukladno zakonu. Točkom 4. propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija zaštićena propisima kojima se uređuje područje zaštite osobnih podataka.

18. Tuženik je u povodu žalbe zainteresirane osobe poništio rješenje tužitelja, te joj je djelomično odobrio pravo na pristup traženim dokumentima, i to punomoći od 29. rujna 2020., punomoći od 10. svibnja 2022. i punomoći od 4. siječnja 2016., na način da se na istima prekrije podatak o broju osobne iskaznice, osobnom identifikacijskom broju i vlastoručnom potpisu fizičkih osoba (opunomoćitelja i opunomoćenika).

19. Tuženik je nakon uvida u prvostupanjsko rješenje ocijenio da ne može prihvatiti zaključak tužitelja da se radi o informacijama koje su poslovna tajna zbog čega smatra da u odnosu na tražene informacije nije primjenjivo zakonsko ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 2. ZPPI-a.

20. Odredbom članka 19. stavka 1. Zakona o zaštiti tajnosti podataka (Narodne novine, 108/96.- dalje ZTTP) propisano je da poslovnu tajnu predstavljaju podatci koji su kao poslovna tajna određeni zakonom, drugim propisom ili općim aktom trgovačkog društva, ustanove ili druge pravne osobe koji predstavljaju proizvodnu tajnu, rezultate istraživačkog ili konstrukcijskog rada, te druge podatke zbog čijeg bi

priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastati štetne posljedice za njezine gospodarske interese. Općim se aktom ne može odrediti da se svi podaci koji se odnose na poslovanje pravne osobe smatraju poslovnom tajnom niti se poslovnom tajnom mogu odrediti podaci čije priopćavanje nije razložno protivno interesima te pravne osobe (stavak 2.).

21. Člankom 26. ZTTP-a propisano je da se općim aktom pravne osobe pobliže određuju način uporabe i čuvanja podataka koji se smatraju poslovnom tajnom, te mjere, postupci i druge okolnosti od interesa za čuvanje poslovne tajne.

22. Poslovna tajna uređena je i Zakonom o zaštiti neobjavljenih informacija s tržišnom vrijednošću ("Narodne novine", 30/18.), kojim se u pravni poredak Republike Hrvatske prenosi Direktiva (EU) 2016/943 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti neotkrivenih znanja i iskustva, te poslovnih informacija (poslovne tajne) od nezakonitog pribavljanja, korištenja i otkrivanja, te Direktiva 2004/48 EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o povredi prava intelektualnog vlasništva.

23. Slijedom navedenog, razmatrajući definiciju poslovne tajne, osnovano tuženik smatra da se podatak o imenu i prezimenu osobe opunomoćene za preuzimanje pošiljki, kao ni punomoć izdana toj osobi ne može smatrati poslovnom tajnom u smislu članka 19. ZTTP-a, te stoga tuženik osnovano smatra da se u odnosu na te podatke ne može primijeniti zakonsko ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 2. ZPPI-a. Tužitelj se u obrazloženju svog rješenja o odbijanju zahtjeva za pristup informacijama pozvao na Pravilnik o poslovnoj tajni, zanemarujući pri tome da je ZPPI-a organski zakon kojim se razrađuje Ustavom zajamčeno temeljno ljudsko pravo na pristup informacijama u posjedu tijela javne vlasti, čije odredbe derogiraju odredbe tužiteljevog Pravilnika o poslovnoj tajni.

24. Nadalje, u odnosu na traženi podatak o imenu i prezimenu osobe koja je bile ovlaštena od strane trgovačkog društva H. c. d.o.o. za preuzimanje pošiljaka, tuženik pravilno smatra da ti podatci ne predstavlja podatak u odnosu na koji bi prevladala potreba zaštite prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 4. ZPPI-a jer se radi o osobi koja na temelju punomoći obavlja određene poslove za H. c. d.o.o. Stoga je pravilno ocijenio da omogućavanjem pristupa traženom podatku (samo ime i prezime) navedene osobe neće biti pretjerano izložene javnosti jer se ne daju nikakvi podatci iz privatnog života, već samo podatak o poslovima koje obavljaju za trgovačko društvo H. c. d.o.o. koje predstavlja tijelo javne vlasti u smislu članka 5. stavka 1. točke 2. ZPPI-a. U odnosu na podatke o broju osobne iskaznice, osobnom identifikacijskom broju, te vlastoručnim potpisima fizičkih osoba (opunomoćitelj i opunomoćenik) pravilno tuženik navodi da u odnosu na navedene podatke ne prevladava javni interes, već prevladava potreba zaštite prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 4. ZPPI-a.

25. Ujedno se ističe da je tužitelj tijelo javne vlasti u 100% vlasništvu Republike Hrvatske, da sukladno Zakonu o poštanskim uslugama obavlja javnu ovlast kao jedini davatelj univerzalne poštanske usluge koja je od interesa za Republiku Hrvatsku pa je stoga tužitelj tijelo javne vlasti koje sukladno zakonskoj definiciji raspolaže javnim sredstvima.

26. Što se tiče pozivanja tužitelja na odredbu članka 1. stavka 2. Direktive (EU) 2019/2014, pravilno je ocijenio tuženik da se Direktiva ne odnosi na pravo na pristup informacijama nego na ponovnu uporabu informacija javnog sektora, o čemu se ovdje ne radi.

27. Slijedom svega navedenog proizlazi da je tuženik u pravilno provedenom postupku utvrdio sve činjenice koje su važne za donošenje pravilnog i zakonitog rješenja, da je na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio mjerodavno materijalno pravo, te je za svoju odluku dao obrazložene razloge koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud.

28. Slijedom navedenog navodi tužitelja ne mogu se ocijeniti osnovanim pa je trebalo temeljem članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 13. travnja 2023.

Predsjednica vijeća
Blanša Turić, v.r.